Svenska Lipizzanerföreningen – Gunnel Petersson

Kort om mig:

Jag har hängt med länge, blev medlem i Svenska Lipizzanerföreningen1987. Lipizzaner har jag haft sedan jag var 14 år, så hittills är det 38 år med dessa härliga hästar. Vi föder upp i liten skala och har en godkänd lipizzanerhingst. Jag jobbar för lipizzaneraveln i Avelsföreningen för specialhästraser (ASHR) som är lipizzanerns avelsorganisation i Sverige. Jag är alltså en riktig lipizzanernörd.

Varför det blev just lipizzaner:

Ja, det är faktiskt en slump. Jag letade foderhäst och min mors arbetskamrat hade lipizzaner. Jag förlorade mitt hjärta redan när Neapolitano Lola tittade ut i stalldörren.

Det bästa med rasen:

Det är intelligenta hästar som är väldigt roliga att umgås med. Lipizzanern är en liten häst som är så mycket häst.

Den har en hög ridbarhet och är en mycket lyhörd arbetskamrat, god förmåga till samling och en bra motor.

Det är en häst som snabbt fattar hur den ska göra, så man ska inte traggla, vilket passar mig perfekt.

Lipizzanern är billig i foder och försäkring, den har låg skadefrekvens och du har häst länge som är rid- och körbar långt upp i åldern.

Lipizzanern är också en häst som gör fungerar i de flesta discipliner, du har en häst som är lättvänd, läraktig, uthållig, stark och som med glädje följer dig i vad du vill göra.

Hästar just nu:

Just nu finns det fem lipizzaner i hagarna. Det är 31 Favory XI-52 ’Dobre’ 11 år, vår godkända avelshingst, Maestoso Nadja 8 år, vårt avelssto, Favory Nova sto 4 år, Favory Nolan hingst 2 år, Favory Nina sto 1 år.

Viktiga mål inom det närmaste eller någon rolig upplevelse med lipizzaner:

Mina viktigaste mål inom det närmaste är att njuta av mina hästar i sommarens lövsalar, jag behöver ut i skogen och njuta. Det finns så många roliga minnen, men det minne som kommer upp handlar om min 167 S C Namira, vi följdes åt under 22 härliga år. Namira var på väg till träning i transporten och jag kände hur det skakade till i transporten, men sedan blev det lugnt. När jag skulle lasta u, stod mellanväggen lös framtill, sprinten låg på golvet. Jag var undrande, men fann inget svar. Min man som har umgåtts i många år med lipizzaner, satte en låsning på sprinten, han är van att dessa hästar hittar på hyss. Flera år senare, men då med en hyrd transport, lastade vi åter för träning. Jag gick in med Namira och då kikade hon på mig, tog med tänderna runt knoppen på sprinten och drog upp den. Som jag skrattade, hon visade mig vad hon hade gjort flera år tidigare. Hennes husse hade sedan satt stopp för hennes spratt när han låste sprinten. För mig är detta ett härligt minne, jag har så många gånger sett prov på dessa hästars nyfikenhet och förmåga att tänka annorlunda. Jag kan bara älska dessa hästar.

De tre sista bilderna visar 167 S C Namira och Gunnel Petersson
Foto: Jennifer Hammarström

C